26 Οκτωβρίου 2021

Ὁ μεγαλομάρτυς Ἅγιος Δημήτριος (Πάσχος Παντελῆς)

Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἁγ. Δημήτριος Μυροβλήτης / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Ὁ μεγάλος ποιητής τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ προφήτης Δαβίδ, σ᾽ ἕνα λυρικώτατον ψαλμό του ἔχει ὀνομάσει μύρο τόν ἐν πνεύματι σύνδεσμο τῶν ἀδελφῶν μας, πού ἔχουν, κάτω ἀπ᾽ τήν ἁγιασμένη σκέπη τῆς Ἐκκλησίας, κοινούς τούς πόθους, τίς λαχτάρες, τόν πόλεμο μέ τόν δαίμονα τόν πολυκέφαλο, τούς ἀκατάπαυστους ἀγῶνες γιά τήν προσέγγιση τῆς ἁγιότητος, γιά τήν ἕνωση μέ τόν Θεό. Σήμερα αὐτά τά μύρα τοῦ Προφητάνακτος, πού χύνονται μέ πλουσίαν εὐωδία στά ἀδελφωμένα πνευματικά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ἐνισχύονται και δυναμώνουν ἀπό μιά νέα «μυροθήκη» πού ἄνοιξε στήν ἔνδοξη καί πολύπαθη πόλη τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁλόκληρη ἡ πόλη ἔγινε μία κρήνη καί ἀναβλύζει μυροβόλα νάματα, πού τρέχουν σάν ποτάμια σ᾽ ὅλη τήν οἰκουμένη, νά στηρίζουν καί νὰ καθαρίζουν ἀπ᾽τά πάθη καί τίς ἀρρώστιες τούς πιστούς καί νά πνίγουν τήν ψυχρή ἀνάσα τῶν ἀπίστων. Αὐτή ἡ κρήνη, μέ τά τερπνά καί ἰαματικά ὁρμήματα τοῦ μύρου, πού κατακλύζει τό πνευματικό σύμπαν τῆς Ὀρθοδοξίας, εἶναι ὁ τάφος τοῦ μεγαλομάρτυρος καί πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ προστάτου κάθε χριστιανοῦ, τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Οἱ ἅγιοι ἀνήκουν σ᾽ ὅλη τήν Ἐκκλησία, καί κάθε πιστός πού ζητάει τή βοήθεια καί μεσιτεία του, πρός τόν Θεό, γιά κάθε δύσκολη περίσταση, προστρέχει καί παρακαλεῖ μέ παρρησία τούς ἁγίους, χωρίς νά σκέφτεται πού ἁγίασαν προστρέχει καί παρακαλεῖ μέ παρρησία τούς ἁγίους, χωρίς νά σκέφτεσαι πού ἁγίασαν ἤ πού μαρτύρησαν. Ἀλλά ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν

στόν τόπο ὅπου περπάτησε κι᾽ ἔζησε καί πότισε μέ τό αἷμά του ὁ Ἅγιος, νιώθουν νά ᾽χουν ἕναν ἰδιαίτερο δεσμό μαζί του. Αὐτό συμβαίνει καί μέ τήν ἀρχαία πολιτεία μέ τούς πολύτιμους βυζαντινούς θησαυρούς, τή Θεσσαλονίκη. Σέ κάθε χωριό καί κάθε πολιτεία, όπου ὑπάρχει ἐκκλησία ἀφιερωμένη στό μεγαλομάρτυρα Δημήτριο, γίνονται τελετές και πανηγύρια, μέ πολλούς εὐσεβεῖς πιστούς πού ἔρχονται νά τιμήσουν τόν Ἅγιο.

Μά στήν εὔμορφη πόλη τοῦ ἁγίου Δημητρίου, πανηγυρίζεται ἡ μνήμη του μέ τήν πιό ἐπιβλητική μεγαλοπρέπεια, γιατί εἶναι ἡ πατρίδα ὅπου γεννήθηκε κι ὅπου μαρτύρησε κι ὅπου ἄπειρα θαύματα ἔκαμε και τήν ἔσωσε τόσες φορές ἀπό φανερούς κινδύνους.

Μαζεύονται λοιπόν σήμερα στή Θεσσαλονίκη ἀπό τά πέρατα τῆς Ὀρθοδοξίας εὐλαβεῖς προσκυνηταί, νά τιμήσουν τή μνημη του καί ν᾽ἁγιαστοῦν ἀπό τά μύρα τοῦ ἁγίου τάφου του τά ἰαματικά. Καί οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί τῆς Θεσσαλονίκης, ἀνηφορίζουν γιά νά πᾶνε στήν μεγαλόπρεπη ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Δημητρίου, γιά ν᾽ ἀκούσουν τόν ἑσπερινό ἢ τήν Θεία Λειτουργία. Πολύς ὁ κλῆρος, μέ τά λαμπερά τους ἅμφια στολισμένοι και πανηγυρικοί, ξεχωριστά οἱ εὐσεβεῖς καλλίφωνοι ἱεροψάλται, μέ τήν γνήσια βυζαντινή μελωδία, πού ψάλλουν στό μεγάλο πανηγύρι τοῦ Μεγαλομάρτυρος. Καί ὅσοι πιστοί δέν μπόρεσαν νά πᾶνε μέ τό σῶμά τους ἐκεῖ, βρίσκονται «πνεύματι» μέσα στον ἱερό ναό τοῦ Μυροβλήτου, κι ἀκοῦνε τό χορό τῶν ἱεροψαλτῶν νά ψάλλει τό τροπάριο τῆς Λιτῆς:

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, πόλις Θεσσαλονίκη·
ἀγάλλου καί χόρευε, πίστει λαμπροφοροῦσα.
Δημήτριον τόν πανένδοξον ἀθλητήν
καί μάρτυρα τῆς ἀληθείας,
ἐν κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρόν·
ἀπόλαυε τῶν θαυμάτων τάς ἰάσεις καθορῶσα·
καί βλέπε καταράσσοντα τῶν βαρβάρων τά θράση,
καί εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνάκραξον· Κύριε, δόξα σοι.

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Δημητρίου φαιδρύνει και λαμπρύνει ὅλη τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Καί μέ τό εὐῶδες ἄρωμα τοῦ μύρου του μᾶς προσκαλεῖ νά πᾶμε κοντά του. Νά διώξει ἀπό πάνω μας καί νά γιατρέψει ἐκεῖνος , μέ τό μύρο του, τίς βρωμερές πληγές πού ἀφήνει ἡ ἁμαρτία στήν ψυχή καί στό σῶμα μας. Ν᾽ ἀπαλύνει τόν πόνο μας καί τήν ἀδυναμία μας, νά στερεώσει τήν ἀδύνατη καί χλιαρή πίστη μας, νά μᾶς δώσει νέες δυνάμεις γιά τούς πνευματικούς ἀγῶνες μας, γιά μά πολέμήσουμε τούς ἐσωτερικούς καί ἐξωτερικούς ἐχθρούς μας, τούς πειρασμούς τοῦ σώματος καί τοῦ πνεύματος, τοῦ κόσμου καί τοῦ δαίμονος. Ἡ ἀναστροφή τῶν χριστιανῶν μέ τόν κόσμο τῶν ἁγίων εἶναι ἡ μεγαλύτερη παρηγοριά καί ἐνίσχυση,

πού δίνει στά παιδιά της ἡ Ὀρθοδοξία.

Ὁ μεγαλομάρτυς ἅγιος Δημήτριος γεννήθηκε στή Θεσσαλονίκη ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς καί πλουσίους, κατά τούς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ καί Μαξιμιανοῦ. (296 μΧ.) Ὅταν μεγάλωσε ἀκολούθησε τό στρατιωτικό στάδιο καί ἡ ἀνδρεία του καί ἡ μεγάλη καί σπάνια σύνεσή του τόν ἀνέβασαν γρήγορα στά ἀνώτατα στρατιωτικά ἀξιώματα. Κι ὁ βασιλιάς, ἐκτιμῶντας τήν ἀνδρεία, τή φρόνηση καί τή στρατηγική του ἱκανότητα, τόν διόρισε στρατηγό ὅλης τῆς περιοχῆς τῆς Θεσσαλίας, στήν ὁποία ἀνῆκε κι ἡ Θεσσαλονίκη. Ὅμως ὁ στρατηγός Δημήτριος ἦτανε χριστιανός, κι ὁ βασιλιάς εἰδωλολάτρης. Κι ὅταν γυρνῶντας ὁ Μαξιμιανός ἀπ᾽ τούς πολέμους στήν Θράκη καί τήν Ἀσία πέρασε ἀπ᾽ τήν Θεσσαλονίκη, οἱ εἰδωλολάτρες, πού ἔβλεπαν πόσους εἰδωλολάτρες ἔκαμνε κάθε μέρα χριστιανούς ὁ ἄρχοντας Δημήτριος, πῆγαν στόν αὐτοκράτορα καί τοῦ εἶπαν πώς ὁ στρατηγός του ἄρχισε νά περιφρονεῖ καί νά βλασφημεῖ τά εἴδωλα καί νά κηρύττει κρυφά καί φανερά τή θρησκεία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ αὐτοκράτωρ κάλεσε τον Δημήτριο ἀνήσυχος. Εἶδε τότε, πώς ὅλα ὅσα τοῦ εἶπαν εἶναι ἀλήθεια. Γιατί μ᾽ὅσα κι ἄν ἔταξε στό Δημήτριο, ἐκεῖνος ἔμεινε σταθερός στήνν πίστη τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἐλπίζοντας πώς θ᾽ἀλλάξει γνώμη καί πίστη, διέταξε νά τόν κλείσουν σέ μιά φοβερή καί βρωμερή φυλακή, σ᾽ἕναν ἀπ᾽ τούς ὑγρούς καί λασπώδεις θαλάμους τῶν δημοσίων λουτρῶν, κοντά στό στάδιο. Κι ὕστερα ὁ βασιλιάς , κατά τήν συνήθεια τῆς ἐποχῆς, διέταξε νά γίνουν ἀθλητικοί ἀγῶνες στό στάδιο. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στούς ἀθλητές, ξεχώριζε ἕνας γίγαντας, ὀνομαζόμενος Λυαῖος, πού τόν ἔσερνε κοντά του πάντοτε ὁ βασιλιάς καί τον εἶχε γιά καμάρι, γιατί μ᾽ ὅσους πάλεψε ὅλους τούς εἶχε νικήσει. Αὐτός ὁ γιγαντόσωμος καί χειροδύναμος εἰδωλολάτρης ξέσχιζε τίς σάρκες τῶν παλαιστῶν σά νά ᾽τανε ἀρνάκια. Τόν εἶχαν φοβηθεῖ οἱ πάντες καί δέν ἔβγαινε κανείς νά τα βάλει μαζί του. Τότε ἐκεῖνος ἄρχισε νά περπατεῖ φανταχτερά καί νά προκαλεῖ τούς χριστιανούς, πού ἔλεγαν «πώς παίρνουν δύναμη ἀπ᾽ τόν Θεό τους», νά παλέψουν μαζί του. Τήν ὥρα ἐκείνη ἕνα γενναῖο παλληκαρόπουλο, μέ χριστιανική καρδιά καί πίστη, τρέχει στό κελλί τῆς φυλακῆς τοῦ Δημητρίου. Τοῦ λέγει πώς ὁ Λυαῖος σκοτώνει ἀνθρώπους στό στάδιο, καί τόν παρακαλεῖ νά τόν εὐλογήσει καί να παρακαλέσει τόν Θεό νά τόν δυναμώσει στήν πάλη του μέ τό θεριόψυχο Λυαῖο. Ὁ Δημήτριος σφράγισε μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ τό μέτωπο τού Νέστορος καί τοῦ λέγει: «Και τόν Λυαῖον νικήσεις καί ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ μαρτυρήσεις»! Ἡ προφητική αὐτή φράση τοῦ Ἁγίου ἐπελεθεύτηκε γρήγορα κι ἀπόλυτα. Πῆγε ὁ Νέστωρ στή μέση τοῦ σταδίου καί εἶπε πώς θέλει νά παλέψει μέ τόν πανύψηλο Λυαῖο. Οἱ εἰδωλολάτρες τόν κοίταξαν μέ μιά εἰρωνεία περιφρονητική. Οἱ χριστιανοί ἔκαναν ἀπό μέσα τους θερμή προσευχή στό Θεό, νά δυναμώσει τόν καινούργιο Δαβίδ, γιά νά νικήσει τό νέο σκληροτράχηλο Γολιάθ. Ρίχνει τον φτωχικό μανδύα του ὁ Νέστωρ καί φωνάζει

πρός τόν οὐρανό: «Ὁ Θεός τοῦ Δημητρίου , βοήθει μοι». Ὅρμησε τότε μέ θάρρος πάνω στό γίγαντα. Γιά λίγο, οἱ ἀναπνοές τῶν θεατῶν σταμάτησαν. Κι ὕστερα εἶδαν ὅλοι τόν ἀνίκητο ὡς τώρα Λυαῖο, νά κείτεται νεκρός μέσα στό στάδιο. Οἱ εἰδωλολάτρες, κυριολεκτικά ἐφρύαξαν.

Δίνει τότε ἐντολή μά βγάλουν τόν Νέστορα ἔξω ἀπ᾽τό στάδιο καί νά τόν ἀποκεφαλίσουν. Κι ἔτσι ἀλήθεψε ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Ὅμως ἡ αὐτοκράτωρ, ἀπ᾽ τήν λύπη του πού ἔχασε τόν Λυαῖο, δέν μποροῦσε νά ἱκανοποιηθεῖ ἀπό τόν θάνατο μόνο τοῦ Νέστορος. Ὁ θυμός του τόν ἔφερε στό Δημήτριο. Καί χωρίς ἄλλη δίκη ἢ κρίση, δίνει διαταγή νά τόν σκοτώσουν μέσα στο κελλί τῆς φυλακῆς του. Ὁ Δημήτριος εἶδε τούς στρατιῶτες καί κατάλαβε τόν σκοπό τους. Σήκωσε τά χέρια του νά προσευχηθεῖ, καί τά κοντάρια τους τόν βρῆκαν ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου λογχίστηκε καί τό πανάγιο σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἕνας πιστός πού ἦταν κοντά στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου, πῆρε τό δαχτυλίδι τοῦ Ἁγίου καί τό μανδύα του, βουτηγμένο στό ἅγιο αἷμά του. (Μ᾽ αὐτά ὁ χριστιανός αὐτός Λοῦπος ὀνομαζόμενος, σταύρωνε τούς δαιμονισμένους καί κάθε λογῆς ἀρρώστους καί τούς ἔκανε καλά. Τά πολλά θαύματα ἔφθασαν καί στ’αὐτιά τοῦ βασιλιά καί τήν ἴδια μέρα πού τό ᾽μαθε, ἔδωσε διαταγή καί θανάτωσαν τόν μάρτυρα Λοῦπο). Οἱ χριστιανοί, πῆραν τό λείψανο τοῦ ἁγίου Δημητρίου καί τό ἔθαψαν κρυφά. Ἀλλά ὁ Θεός πού θέλησε νά δοξάσει τόν Ἅγιό του σ᾽ ὅλο τόν κόσμο, οἰκονόμησε καί ἔβγαινε μύρο ἀπ᾽τό κορμί του, τόσο πολύ πού ἔπαιρναν οἱ ντόπιοι καί οἱ ξένοι, ὅσοι ἔρχονταν νά γιατρευτοῦν καί δέν τελείωνε ποτέ! Τό ἔπιναν οἱ χριστιανοί, κι ὅ, τι ἀρρώστια κι ἄν εἶχανε γιατρεύονταν. Ὅλοι ἔτρεχαν στή Θεσσαλονίκη, γιά νά τούς κάνει καλά ὁ ἅγιος Δημήτριος. Ἀλλά θά χρειαζόταν ὧρες ὁλόκληρες νά ὁμιλεῖ κανείς, γιά ν᾽ἀναφέρει τά θαύματα τοῦ Ἁγίου σ᾽ ὅλο τόν κόσμο καί ἰδιαίτερα στή Θεσσαλονίκη, τήν ὁποία τόσες φορές ἐγλύτωσε ἀπό πείνα, ἀπό θανατικό, ἀπό αἰχμαλωσία καί τόσα ἄλλα δεινά. Γι᾽αὐτό καί τόν τιμοῦν, καί στή Θεσσαλονίκη καί σ᾽ὅλο τόν κόσμο, καί παίρνουν τ᾽ὄνομά του, καί τοῦ χτίζουν ἐκκλησίες, καί πανηγυρίζουν στή μνήμη του. Φαίνεται πώς ὄχι μονάχα στήν πόλη του, μά καί σ᾽ἄλλες χῶρες ὑπῆρχαν ἀρχαιότερες ἐκκλησίες πρός τιμήν τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Στήν Καππαδοκία λ.χ. σ᾽ἕνα χωριό ὀνομαζόμενο Δρακοντιάνα, ἕνας γεωργός ξεπέτριζε ἕνα χωράφι του γιά νά τό ἰσιώσει καί νά τό κάμει ἀλώνι γιά ν᾽ ἀλωνίζει.
Βρῆκε ὅμως σωρούς ἀπό πέτρες, καί σκάβοντας εἶδε κάτι παμπάλαια θεμέλια, ἀπό χρόνια πολλά παραχωμένα μέσα στη γῆ. Ὁ γεωργός συνέχισε νά σκάβει. Ξαφνικά βλέπει μπροστά του, ἕνα νέο καβαλάρη καί τοῦ λέει: «Γιατί, ἄνθρωπέ μου, χαλνᾶς τό σπίτι μου, γιά νά φκιάσεις ἀλῶνι; Ἄν τό κάμεις αὐτό θά πάθεις μεγάλο κακό. Ἐγώ πού σοῦ μιλῶ, εἶμαι ὁ ἅγιος Δημήτριος ἀπ᾽τή Θεσσαλονίκη...». Πῆγαν ὕστερα ὅλοι οἱ χωριανοί κι ἔσκαψαν βαθιά, ὥσπου βρῆκαν τά θεμέλια τοῦ ναοῦ. Ἐκεῖ μετά ἔχτισαν καινούργιο ναό καί ἱστόρησαν τόν ἅγιο Δημήτριο πάνω στό σταυρό τοῦ

Χριστοῦ, λέγοντας: «ἐπειδή διά τοῦ μαρτυρίου ὁ Ἅγιος συνεσταυρώθη μέ τόν Χριστόν, διά τοῦτο εἶναι ἐζωγραφημένος ὁμοῦ ἐν μιᾷ εἰκόνι». Γι᾽ αὐτό καί τήν ἐκκλησία αὐτή τήν ονόμασαν «τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Σταυρικοῦ». Καί σ᾽ αὐτήν τήν ἐκκλησία ὁ Ἅγιος ἔκαμε πάμπολλα θαύματα, ὅπως καί στή Θεσσαλονίκη.

Τό βίο καί τά θαύματα τοῦ Ἁγίου, μπορεῖ κανείς νά τά βρεῖ στά ἐκκλησιαστικά βιβλία, κι ἴσως δέν πρέπει νά ἐπεκταθοῦμε πιό πολύ ἐμεῖς ἐδῶ. Ἐκεῖνο πού πρέπει κάθε χριστιανός νά κάμει σήμερα, εἶναι νά μελετήσει καί να διδαχθεί ἀπ᾽ τά μαρτύρια τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί τοῦ ἁγίου Νέστορος, ὑπομονή καί γενναιότητα στίς μεγάλες λύπες μας, στίς στενοχώριες, στίς ἀρρώστιες, στίς περιστάσεις ὅπου μᾶς πνίγει ὁ σύγχρονος, ἄδικος καί σκληροτράχηλος ειδωλολάτρης πού λατρεύει σάν θεό του τό χρῆμα και την ἐξουσία του, τήν περιουσία καί τίς ἀδυναμίες του. Ὅταν μᾶς πιέζουν μέ τήν κίβδηλη καί βαρειά μεγαλοπρέπειά τους οἱ ἄνθρωποι τοῦ μαμωνᾶ, νά βλέπουμε τόν μικρό Νέστορα και τόν Δαβίδ καί νά μήν φοβόμαστε τούς σύγχρονους Λυαίους καί Γολιάθ, ὅποιοι κι ἄν εἶναι. Ἐμεῖς νά λέμε αὐτό πού εἶπε ὁ Νέστωρ : «Θεέ, τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι! ». Καί τότε, εἴτε εἶσαι ἡ ἀδύνατη χήρα μέ τ᾽ ἀνήλικα ὀρφανά, εἴτε ὁ ἄρρωστος πατέρας μέ μιά φούχτα ἀπροστάτευτα παιδιά, εἴτε ἡ γριούλα ἡ ἔρημη μέσα σε μιά κάμαρη, εἴτε ὁ ροζιασμένος τσοπάνος στό ξεχασμένο μαντρί, πού σοῦ στέλνουν μουχλιασμένο ψωμί καί μόνο μιά φορά τήν ἑβδομάδα, εἴτε ὁ ἐργάτης καί ὁ ὑπάλληλος πού σέ ἐκμεταλλεύεται ὁ ἐργοδότης σου και πλουτίζει ἐκεῖνος μέ τόν ἱδρῶτα σου, ἐνῶ ἐσύ πεινᾶς καί ὑποφέρεις, εἴτε εἶσαι τέλος ἕνας ἀδύνατος σέ γνωριμίες κοινωνικές κι ἔχεις ν᾽ ἀντιμετωπίσεις ἐχθρούς σατανικά ὁπλισμένους (ἀκόμη καί κάτω ἀπ᾽ τήν ὑποκριτική εὐσεβοφροσύνη τους)· ὅποιος κι νά ᾽σαι, γύρισε τά μάτια καί τά χέρια σου στόν οὐρανό καί «ὁ Θεός τοῦ Δημητρίου» θά σε βοηθήσει. Ὅσο κι ἄν φαίνεται πως ὁ Θεός ἀνέχεται καμμιά φορά τό ἄδικο καί τό στραβό, εἶναι δίκαιος καί τό πληρώνει μέ τόν τρόπο καί τήν ὥρα πού ἐκεῖνος ξέρει. Ὅσο μεγάλος κι ἄν εἶναι ὁ Λυαῖος, ἄν δέν εἶναι πάνω του ὁ φόβος κι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, θά πέσει. Κι ὅσο μικρός κι ἄν εἶναι ὁ Νέστωρ, ὅταν ἔχει τό Θεό μαζί του, θα νικήσει.

Μποροῦμε μάλιστα να παρακαλοῦμε καί τόν ἅγιο Δημήτριο νά μᾶς λυτρώνει, μέ τίς πρεσβεῖες του πρός τόν Θεό, ἀπ᾽τούς κινδύνους καί τίς ἐπιβουλές τῶν φανερῶν κι ἀφανῶν ἐχθρῶν μας. Κι ἄς λέμε αὐτό τό τροπάριο ἀπό τούς αἴνους τοῦ Ἁγίου: «Δεῦρο μάρτυς Χριστοῦ πρός ἡμᾶς, σοῦ δεομένους συμπαθοῦς ἐπισκέψεως». Δηλαδή: «ἔλα μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, σ᾽ἐμᾶς πού ἔχουμε μεγάλη ἀνάγκη ἀπό τήν συμπονετικιά σου ἐπίσκεψη καί γλύτωσέ μας ἀπό τίς τυραννικές φοβέρες καί ἀπό τήν δεινή μανία τῆς αἱρέσεως πού μᾶς κατατρέχει σάν νά᾽μαστε σκλάβοι καί περπατοῦμε γυμνοί δῶθε καί κεῖθε, κι ἀλλάζουμε ὁλοένα τόπο μέ τόπο καί πλανιόμαστε σάν τ᾽ ἀγρίμια στά βουνά καί στά σπήλαια. Λυπήσου μας, πανεύφημε καί δός ἀνάπαυση, πάψε τήν ζάλη καί σβύσε τήν ἀγανάκτηση πού σηκώθηκε

καταπάνω μας, παρακαλῶντας τόν Θεό, πού δίνει στόν κόσμο τό μέγα ἔλεος». (ἀπόδοση Φ. Κόντογλου)

Τελειώνοντας, ἄς θυμηθοῦμε πάλι μ᾽ εὐλάβεια τό μαρτύριο τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. Σήμερα βέβαια, δέν μᾶς ζητοῦν νά μαρτυρήσουμε γιά τήν πίστη μας, οὔτε νά τιμωρηθοῦμε καί νά παιδευτοῦμε γιά τ᾽ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως, τιμή τῶν Ἁγίων εἶναι καί ὅταν ζεῖ κανείς ὅπως θέλει ὁ Θεός κι οἱ Ἅγιοι. «Τόν δέ καιρόν ἐτοῦτον, λέγει ἕνας παλαιός συγγραφέας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπειδή κανείς δέν εἶναι νά μᾶς βιάζῃ εἰς τήν πίστιν μας, μηδέ ἀνάγκην ἔχομεν νά μαρτυρήσωμεν, τόσο μόνον θέλει ὁ Θεός ἀπό ἡμᾶς, ὅτι καθώς εἶναι ἡ χριστιανική τάξις, ἔτζι νά περπατοῦμεν, καθώς ἀρέσκει τόν Χριστόν, ἔτζι νά περνοῦμεν· ὄχι μέ πολυποσίαις καί πολυφαγίαις, ὄχι χορούς καί παιγνίδια, ὄχι μέ συκοφαντίαις καί καταδοσίαις, ὄχι μέ πορνείαις καί ἀσωτείαις, ὄχι μέ φόνους καί μοιχείαις καί ἔχθραις, καί μέ ἄλλα δαιμονικά ἔργα· ἀλλά μέ σωφροσύνην καί παρθενίαν, μέ ἀγάπην καί ὁμόνοιαν, μέ νηστείαν καί ἐγκράτειαν καί μέ ὅσα χαίρεται ὁ Θεός κι οἱ Ἅγιοι· διότι, εἰ μέν πολιτευώμεσθεν καθώς ὁρίζει ὁ Χριστός, ἔχομεν καί μισθόν ἀπό τούς Ἁγίους, διά τάς ἑορτάς μας καί τάς πανηγύρεις· εἰ δέ περνοῦμεν τήν ζωήν μας κάμνοντας ὅσα ἀποστρέφεται ὁ Θεός καί μισοῦν οἱ Ἅγιοι, μόνον ὅσον κοπιάζομεν καί μοχθοῦμεν. Διά τοῦτο, ἄς ποιοῦμεν καθώς εἶναι τῆς χριστιανικής τάξεως, ἵνα καί ὁ Θεός εὐφραίνεται εἰς τά ἔργα μας, καί οἱ Ἅγιοι χαίρωνται εἰς τάς ἑορτάς μας». Μ’αὐτό τόν τρόπο λατρεύεται ὁ Θεός, τιμούνται οἱ Ἅγιοί του καί προάγονται πνευματικά τά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας.

Πηγή: agiazoni.gr